

[Indenrigsministeren.]

at kunne besvare med et klart nej. For det første drejer det sig ikke om en ny bestemmelse — den fandt anvendelse allerede ved valget i 1958 — og endvidere er bestemmelsen udførligt omtalt i ministeriets valg-cirkulære, som er udsendt ikke alene til samtlige kommunalbestyrelser, men også til samtlige politiske partier og andre interesserede, og der skulle hermed være udfoldet den fornødne oplysningsvirksomhed.

Jeg vil heller ikke mene, at vi i indenrigsministeriet i noget tilfælde har fortolket de pågældende lovbestemmelser strengere end nødvendigt. Tværtimod vil jeg som eksempel herpå nævne, at vi i det omtalte cirkulære har strakt indbetalingsfristen for en eventuel skatterestance til det absolut sidste tidspunkt, idet vi har givet udtryk for, at en betaling på selve valgdagen frigør den pågældende, når blot indbetalingen har fundet sted inden valghandlingens afslutning. Jeg vil således mene, at indenrigsministeriet på det af valgloven tilvejebragte grundlag har gjort, hvad vi kunne, for at denne skattebestemmelse ikke skulle få strengere virkninger end foreneligt med lovens ord.

Noget andet er, at det i konkrete tilfælde har ført til resultater, som føles urimelige, og det er da derfor også min mening at søge frem til en ordning, så vi kan undgå noget sådant ved fremtidige valg, eventuelt ved at påbyde foranstaltninger, der sikrer, at kandidater forud for valgene får opmærksomheden henledt på eventuelle dem påhvilende skatterestancer. Det eksempel, det ærede medlem nævnte, med en mand, der havde siddet 1 år i fængsel, har ikke noget med skattebestemmelser at gøre. Det angår det, vi kalder værdighedsbestemmelserne.

Jeg mener også, at der ved dette valg har været så mange af den slags ting, at det er nødvendigt, at vi indleder en ny praksis i så henseende. Jeg har derfor bedt kommunallovskommissionen om at tage dette spørgsmål op til undersøgelse.

Jens Chr. Christensen: Jeg siger den højtærede minister tak for den redegørelse, vi fik. Jeg var fuldt ud klar over, at man ikke efter loven var i stand til at give dispensation, men jeg synes, at det var godt, at det

udadtil blev sagt af ministeren, hvorledes sagen forholder sig, så at den diskussion, der er ude omkring i landet, lidt efter lidt vil ebbe ud. Jeg er glad for tilsagnet om, at vi nu får klare regler stillet i udsigt både med hensyn til skattetilvarsbestemmelsen og med hensyn til de mennesker, som både ministeren og jeg har nævnt, nemlig dem, der fra besættelsestiden har haft et eller andet forhold, som der er blevet rådet bod på. Nu 17 år efter besættelsestidens ophør skulle disse borgere gerne have lejlighed til at indtage deres pladser i vort samfund. Jeg takker for, at vi har fået stillet i udsigt, at disse ting nu vil blive ændret.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Sinnbeck* til justitsministeren:

„Agter justitsministeren at tage skridt til udstedelse af forbud mod professionel boksnings i Danmark?“

Sinnbeck: Det er som ven af god og sund idrætsudøvelse, jeg har stillet dette spørgsmål om forbud mod professionel boksnings i Danmark. De seneste amerikanske eksempler har naturligvis måttet sætte en diskussion i gang hele jorden over; det ene, hvor en cubansk bokser blev slået bevidstløs og døde 8 dage efter, kan kun ryste en hel verden. Jeg mener, at disse eksempler ud over hele jorden vil påføre amatørboksnings og andre former for amatøridræt ubodelig skade. Jeg synes, det er rystende, at det kan forekomme — jeg understreger, at det var i Amerika — at en bokser, efter at han er slået bevidstløs, men ikke har kunnet falde rigtigt og derfor hænger i tovene, kan få påført indtil 30 slag yderligere, før han synker om, og det medførte altså hans død. Man kan jo forestille sig, at havde det været et slagsmål i en baggård, hvor der ikke var tove, der forhindrede manden i at falde, ville det formentlig være overstået dermed. Der er et senere amerikansk eksempel, hvor en bokser stadig væk svæver mellem liv og død.

Jeg er da ganske klar over, at der er en betydelig forskel på professionel boksnings i Amerika og i Danmark. Den amerikanske har jo tydeligvis udviklet sig til rene gladiatorkampe, hvor hovedformålet ganske sim-